

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Opbyggelige Taler i forskjellig Aand

Citation: Kierkegaard, Søren: "Opbyggelige Taler i forskjellig Aand", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 8*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 3.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ota-txt-shoot-ide86d72b6-57fc-4dc3-9fc4-1d2a5b2d426f.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 8

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

III

Dersom det er saaledes, at Sorg og Bekymring, især jo længere og jo dybere den trænger ind i Sjelen, eller jo længere den trænger dybt derind, ogsaa giver Bekymringens Styrke: da er det vel sandsynligt, at den trøstende Ven maa komme til kort i Striden. Det er jo nemlig som en Strid, der føres mellem Bekymringen og Trøsten, de ansee hinanden for Fjender i samme Forstand som Sygdommen og Lægemedlet, de taale, de fordrage ikke hinanden, idetmindste ikke strax. Og hvo har ikke erfaret, hvilke Kræfter Bekymringen kan give et Menneske, hvorledes han baade snildt og kraftigt veed at værges sig imod Trøsten, hvorledes han formaaer, hvad ellers ingen Anfører formaaer, i samme Øieblik som Bekymringens Forsvar er afvæbnet, i samme Øieblik at føre det samme Forsvar friskt igjen i Striden! Hvo har ikke erfaret, hvorledes Lidenskaben i Bekymringen kan give et Menneske en Styrke i Tanke og Udtryk, som næsten den Trøstende selv bliver bange for! Hvo har ikke erfaret, at neppe nogen Ønskende kan tale saa indsmigrende for at vinde en Anden, som en Bekymret kan tale henrivende for endnu engang at overbevise sig selv – og den Trøstende om, at der ingen Trøst er! Men naar nu saa er, naar en Bekymret er bleven den Stærkere, stundom maaskee kun ved Haardnakkethed tilsyneladende, stundom, ak ved Sorgens Størrelse, virkelig den Stærkere: er der da slet Intet at gjøre? Visseligen. Man søger da at foranledige den Bekymrede til at sætte sig ind i en Andens Lidelse; og Den, der selv ikke vil tage mod Trøsten af et andet Menneske, han er ofte villig til at tage Deel i en Andens Sorg, til at blive bekymret med en Anden og paa den Andens Vegne. Saa er Striden glemt; medens den Bekymrede veemodigt lider med en Anden, formildes Sindet; Den, der væbnede sig mod Trøsten, er nu afvæbnet; Den, der var som en befæstet By, er nu som en By, der har overgivet sig: ved at sørge med en Anden finder han selv Trøsten.

Saaledes fører det forelæste Evangelium den Bekymrede ud paa Marken, og han, der, ak paa eengang svagt og stærkt, meente sig Seierherre over al menneskelig Trøst, han staaer nu i en ganske anden Omgivelse. Betragt Græsset, »*idag staaer det, imorgen kastes det i Ovnen*«. Ak, hvilket stakket Liv, o idel Forfængelighed! Og om det end ikke kastes i Ovnen, »Solen gaaer dog op med Hede og gjør Græsset vissent, og Blomstret derpaa falder af, og den deilige Skikkelse, som var at see, bliver fordærvet«. Saa visner Græsset, og Ingen kjender dets Sted mere. Nei, Ingen, Ingen kjender Stedet igjen, Ingen spørger derom, og hvis Nogen Spurgte, det var dog en Umulighed at finde det. Kummerlige Tilværelse, at være til, at have været til, og da at være saaledes glemt! – Betragt Fuglen! »*Sælges ikke to Spurve for een Penning?*« Ak, een Spurv har slet intet Værd, der maa to til, naar Kjøberens skal give een Penning. Hvilken Forandring: saa glad, saa lykkelig – og nu ikke een Penning værd! Saaledes dør Fuglen! O, tungt at dø saaledes! Og naar saa den første Svale kommer igjen med Foraaret, da hilse Alle den glade, men om det er den samme, der var ifjor, ja det veed Ingen; Ingen kjender den, og altsaa kan heller Ingen kjende den igjen!

O, vel er der Skjønhed, og der er Ungdom og Deilighed i Naturen, vel er der et mangfoldigt, et myldrende Liv, og der er Fryd og Jubel; men der er ogsaa som en dyb, uudgrundelig Sorg, hvilken dog Ingen af dem derude aner, og netop dette, at Ingen aner den, er i Mennesket Veemodet. Saaledes at være deilig, saaledes at blomstre, saaledes at flagre omkring, saaledes at bygge med den Elskede: saaledes at leve – og at dø saaledes! Er dette Liv eller er det Død? Derom spørger man, naar den Syge ligger i Sygdommens afgjørende Øieblik: er det Liv eller Død? Men saa seer man jo ogsaa Farefuldheden, man seer den for sine Øine, og seer den med Gysen. Men i Naturen, hvor Alt smiler indbydende og synes Tryghed! Og dog er Naturens Liv altid i denne Spænding: er det Liv eller Død! Er det Livet, der evigt ungt fornyer sig selv, eller er det Forkrænkeligheden, der lumsk skjuler sig, for ikke at blive seet som den er, Forkrænkeligheden, som netop derfor bedrager med Liliens og Markens Ynde, med Fuglens Sorgløshed, medens den selv neden under lumsk blot venter paa at høste Bedraget. Saaledes er Naturens Liv: kort, sangriigt, blomstrende, men i ethvert Øieblik Dødens Bytte, og Døden den Stærkere.

Saa synker den Bekymrede i Veemod, det sortner ham for Øiet, Naturens Skjønhed blegner, Fuglesangen forstummer som i et Dødsstille, Forkrænkeligheden vil sluge Alt – og dog kan han ikke glemme Fuglen og Lilien, det er som vilde han frelse dem ud af Døden ved sin Erindring, frelse dem for et længere Liv ved at erindre dem. Netop deri ligger Veemodet. Men er vel Dødens alvorlige Paamindelse om Døden mere gribende end Veemodets, som er indeholdt i disse Ord: er det Liv eller Død? Hvad Døden siger er forfærdeligere: det er forbi; men det er mere gribende, hvad Veemodet siger: er dette Liv eller Død. Dødens Skikkelse er rædselsfuldere, han den blege Høstkarl; men det er mere gribende, naar Døden er klædt som Lilie i Deilighed. Saa bliver vel den Bekymrede, ved at gribes af Veemod, svækket, som en Kvinde, formildet, som en By, der har overgivet sig – og Trøsten finder Adgang.

Lad os da nu betænke, hvorledes den Bekymrede ved Veemodet hos Lilien og Fuglen i Alvorens Forstand faaer Andet at tænke paa end Bekymringen, hvorledes han føres til ret at betænke:

Hvilken Salighed der er forjættet det at være Menneske.

»Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.« Men er dette ogsaa Evangeliets Ord? Visseligen, saaledes begynder det forelæste Evangelium om Lilierne paa Marken og om Himmelens Fugle. Men er denne Tale da til en Bekymret? Visseligen, den er til en Bekymret, som der tillægges et høit Værd, netop derfor er Talen stræng. Jo strængere den Myndige taler til en Bekymret, jo mere indrømmer han ham ogsaa; jo mere han fordrer af den Bekymrede, jo mere indrømmer han ham ogsaa: Strængheden og Fordringen er netop Indrømmelsen. Er dette ikke saaledes? Naar Lægen seer, at det er forbi med den Syge, da kan man strax høre det paa Lægens Stemme, han taler i Forbigaaende, halvhøit, undvigende. Men derimod, naar Lægen seer, at der er Meget at gjøre, især, at den Syge selv kan gjøre Meget, da taler han strængt: Strængheden er netop Indrømmelsen. Det er derfor ingenlunde uviist, hvad vel stundom er hørt, at et Menneske, istedenfor at bede om Mildhed, har sagt, o tael blot strængt til mig. Og Evangeliets strænge Tale, er den ikke, som naar den alvorlige Fader siger til Barnet: jeg vil ingen Tvinen høre? Er den alvorlige Fader derfor uden Deeltagelse med Barnets Bekymring, langt fra, han vil netop, at Bekymringen skal være den rette, men han er som en fortærende Ild mod den daarlige Bekymring. Saaledes ogsaa med Evangeliet. Der kan tales paa mange Maader om Lilierne og om Fuglene, der kan tales mildt, bevægende, indyndende, kjælent næsten som en Digter taler, og et Menneske tør ogsaa tale saaledes, tør lokke for den Bekymrede; men naar Evangeliet taler myndigen, da taler det med Evighedens Alvor, da er der ikke mere Tid til at hænge drømmende efter Lilien eller til at see længselsfuldt efter Fuglen: en kort, en lærerig Hentydning til Lilien og Fuglen, men saa Alvorens evige Fordring. Og som det gjælder om Adspredelse, at den i formildende Forstand giver den Bekymrede Andet at tænke paa: saa gjælder det om Alvorens strænge Tale, at den i Alvor og Sandhed giver den Bekymrede Andet at tænke paa end Bekymringen.

»Ingen kan tjene to Herrer.« Og her kan ikke være Tvivl, om hvilke to der er Tale, derfor blev den Bekymrede ført ud paa Marken, hvor Talen ikke kan være om Forholdet til Mennesker, om at tjene en Hersker som Svend eller en Viis som Tilhænger, men kun om at tjene Gud eller Verden. Naturen tjener ikke to Herrer, der er ingen Vaklen eller Tvesindethed. Himmelens fattige Fugl, Markens ydmyge Lilie tjener ikke to Herrer. Om Lilien end ikke tjener Gud, den tjener dog blot til Guds Ære; den spinder ikke, arbejder ikke, den vil slet ikke selv være Noget, eller have noget for sig selv, have det som Rov. Fuglen tjener ikke to Herrer; om den end ikke tjener Gud, den er blot til Guds Ære, synger til hans Priis, forlanger slet ikke selv at være Noget. Saaledes er alt i Naturen, dette er dens Fuldkommenhed, men ogsaa dens Ufuldkommenhed, thi derfor er der ingen Frihed. Lilien, der staaer i det Frie, den frie Fugl under Himmelen er dog bunden i Nødvendigheden, og har intet Valg.

»Han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden,« altsaa Kjærlighed til Gud er Had til Verden, og Kjærlighed til Verden Had til Gud; altsaa dette er det uhyre Stridspunkt, enten elske eller hade; altsaa dette er Stedet, hvor den forfærdeligste Strid skal strides, som er ført i Verden, og hvor er dette Sted? I et Menneskes Indre. Derfor stod maaskee ofte Den, som fornåm Striden i sit eget Indre, han stod og søgte en Adspredelse ved at betragte Elementernes Rasen og Naturens Kampe, fordi han følte, at denne Strid dog er som en Leeg, da det er ligegyldigt enten Stormen seirer eller Havet. Ja, hvorfor strides vel egentligen Stormen og Havet, og hvorom strides de egentligen! Anderledes med den forfærdelige Strid i et Menneskes Indre, enten det er Millioner eller en Hviid der strides om, strides saaledes om, at et Menneske elskende vil foretrække det for Gud: Striden er den forfærdeligste, der strides om det Høieste. Denne Hviid synes at være Intet, der synes at strides om Intet, om en Hviid, og dog strides der om det Høieste, og Alt er sat ind. Eller er det mere krænkende for en Pige, at den Elskede foretrækker de tusind Talenter for hendes Besiddelse, end at han foretrækker en Hvid?

Nu er vel Veemodet glemt over Stridens Forfærdelighed, men da komme vi til det Herlige: *at Mennesket er forundt et Valg*. Hvilken Salighed er ikke forjættet herved for Den, som vælger rigtigt.

Et Valg; veed Du, m. T.! i et eneste Ord at udtrykke Noget, som er Herligere; veed Du, om Du talte Aar ud og Aar ind at nævne noget Herligere end et Valg, at have Valget! Thi vel er det sandt, at det ene Salige er dog at vælge rigtigt, men Valget selv er jo dog den herlige Betingelse. Hvad bryder Pigen sig om Fortegnelsen paa alle den Tilkommendes ypperlige Egenskaber, naar hun ikke selv maa vælge; og paa den anden Side, hvad herligere veed hun at sige, end naar hun, hvad enten Andre prise den Elskedes mange Fuldkommenheder eller nævne hans mange Feil, siger: han er mit Hjertes Valg! Et Valg, ja det er det herlige Klenodie, dog ikke bestemt til at nedgraves og gjemmes; thi et Valg, der ikke blev benyttet, er værre end Intet, er en Snare, hvori Den fangede sig selv som Træl, der ikke blev fri – ved at vælge; det er et Gode, Du aldrig kan blive af med igjen, det bliver hos Dig, og, hvis Du ikke benytter det, som en Forbandelse. Et Valg, ikke mellem Rødt og Grønt, ikke mellem Sølv og Guld, nei, et Valg mellem Gud og Verden. Veed Du Noget Større at sætte sammen paa Valg! Veed Du noget mere overvældende og ydmygende Udtryk for Guds Føielighed og Eftergivenhed mod Mennesket, end at han sætter sig selv i en vis Forstand paa Valgets lige Linie med Verden, blot for at Mennesket kan vælge; at Gud, hvis Sproget tør sige saaledes: frier til Mennesket, at Han, den evig Stærke, frier til det svage Menneske, thi den Stærke frier jo altid til den Svagere. Hvor er dog selv Pigens Valg mellem Frierne saa ubetydeligt i Sammenligning med dette Valg mellem Gud og Verden. – Et Valg; eller er det maaskee en Ufuldkommenhed ved det Valg, hvorom her er

Talen, at Mennesket ikke blot *kan* vælge, men at han *skal* vælge? Var det da ikke den unge Pige saare gavnligt, om hun havde en alvorlig Fader, der sagde: »min kjære Pige, Din Frihed har Du, Du maa selv vælge, men Du skal vælge;« var det hende tjenligere, at hun havde Valget, men knibsk valgte og valgte, og aldrig kom til at vælge!

Nei, Mennesket *skal* vælge; thi saaledes holder Gud sig selv i Ære, medens han tillige haver faderlig Omsorg for Mennesket. Har Gud nedladt sig til at være Det der *kan vælges*, saa *skal* Mennesket ogsaa vælge – Gud lader sig ikke spotte. Derfor er det i Sandhed saaledes, at dersom et Menneske lader være at vælge, da er dette det Samme som det Formastelige at vælge Verden.

Mennesket skal vælge *mellem Gud og Mammon*. Dette er Valgets evig uforandrede Vilkaar, der skal ingen Udflugt være, nei i al Evighed ikke. Ingen skal kunne sige: »Gud og Mammon, de ere da ikke saa ubetinget forskellige, man kan i Valget forene begge Dele« – thi dette er at lade være at vælge. Naar der er et Valg mellem To, da at ville vælge begge, det er netop »til sin egen Fordærvelse at unddrage sig« fra Valget. Ingen skal kunne sige: »man kan vælge lidt Mammon og saa Gud tillige.« Nei, o nei, det er formastelig Gudsbespottelse, hvis Nogen turde mene, at kun Den, som forlanger mange Penge, vælger Mammon. Ak, Den, der forlanger en Hvid uden Gud, en Hvid han vil have for sig selv: han vælger Mammon. En Hvid er nok, Valget er afgjort, han har valgt Mammon; at det er Lidt gjør jo hverken fra eller til. Dersom En forsmaaer een Pige og vælger en anden, og denne anden er som Intet i Sammenligning med hiin Første, der var liig Østens Dronning: har han derfor ikke forsmaaet Pigen? Dersom En for de Penge, for hvilke han kunde købe det Høieste, køber et Stykke Legetøi: har han derfor ikke forsmaaet at købe det Høieste? Er dette vel en Undskyldning, at han istedenfor at købe det Høieste har købt hvad der endog i Intethedens Forstand er slet Intet! Dersom Nogen ikke forstaaer dette, da er det fordi han ikke vil forstaae, at Gud i Valgets Øieblik er tilstede, ikke for at see til, men for at vælges. Det er derfor en svigefuld Tale, om Nogen vil sige, at Gud er saaledes ophøiet, at han ikke kan nedlade sig til at vælges, thi saa er Valget afskaffet. Og naar Valget er afskaffet, fordi Gud ikke er tilstede som Valgets Gjenstand, saa er Mammon heller ikke til at vælge. Det er netop Guds Tilstedeværelse i Valget, der sætter Valget: mellem Gud og Mammon. Og Guds Tilstedeværelse for at vælges er det, der giver Valgets Afgjørelse evig Alvor; thi det skal aldrig glemmes, hvad der har været indrømmet et Menneske, ei heller hvorledes han valgte. Men hiin Tale, der ved Ophøietheden vilde forhindre Gud i at lade sig vælge, er Gudsbespottelse, som – paa en høflig Maade søger at faae Gud sat udenfor, som istedenfor ydmygt at tage til Takke med hvad Gud vil, fornemt vil være vidende om den Vanskelighed, der, saa at sige, skulde være forbunden med at være Gud. At sætte en Tornekroner paa hans Hoved og spytte paa ham, er Gudsbespottelse; men at gjøre Gud saaledes ophøiet, at hans Tilværelse bliver en Indbildning, bliver intetsigende, det er ogsaa Gudsbespottelse.

Altsaa Mennesket skal vælge. Forfærdelig er Striden, Striden i et Menneskes Indre mellem Gud og Verden; Betingelsens herlige Farefuldhed er, at have Valget; men hvilken er da Saligheden, som forjættes, naar der vælges rigtigt, eller, hvilket er det Samme, hvad skal Mennesket vælge? Han skal vælge Guds Rige og hans Retfærdighed. For dette skal han opgive Alt, aldeles ligegyldigt enten dette Alt er Millioner eller en Penning; thi ogsaa Den, der vælger en Penning fremfor Gud, vælger Mammon. Kun naar Mennesket skjøndt han arbejder og spinder, dog er ganske som Lilien, der ikke arbejder og ikke spinder; kun naar Mennesket, skjøndt han saaer og høster og sanker i Lade, er ganske som Fuglen, der ikke saaer og ikke høster og ikke sanker i Lade: kun da tjener han ikke Mammon.

»Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.«

Guds Rige, det er altsaa Navnet paa den Salighed, som er forjættet Mennesket; det er ved dette Navn og for dette Navns Herlighed, at al Naturens Skjønhed og dens Fred blegner og forsvinder. Medens Veemodet bøiet seer Naturen synke i Forkrænkelse, tragter Troens Øie efter den usynlige Herlighed; som Noah, frelst, saa en Verdens Undergang, saaledes seer Veemodet den synlige Verdens Undergang, seer alt Det synke, hvis Liv er sammenvoxet med Synligheden, medens Troen, frelst, seer det Evige og det Usynlige.

Søger først Guds Rige – »som er oven til i Himlen«. Fuglen søger ikke Noget; hvor langt den end flyver, den søger ikke, den trækkes og drages, dens længste Flugt er et Træk. Men Den, i hvis Sjel det Evige er nedlagt, han søger og higer. Dersom Synligheden ikke bedrager ham, som Den bedrages, der griber Skyggen istedenfor Skikkelsen; dersom Timeligheden ikke bedrager ham, som Den bedrages, der bestandigt venter imorgen; dersom det Midlertidige ikke bedrager ham, som Den bedrages, der forsinker sig undervejs, dersom dette ikke skeer: da stiller Verden ikke hans Længsel, da hjælper den ham kun frastødende til at søge videre, til at søge det Evige, Guds Rige, som er oven til i Himmelen – saa høit kom Fuglen aldrig, den, der flyver høit, flyver dog under Himmelen. – Søger først Guds Rige – »som er inden i Eder«. Blomsten søger ikke Noget, skal den faae Noget, maa dette komme til den, den venter, og selv dette uden Længsel. Men Den hvem Synligheden ikke bedrog ved Bedøvelsen; Den hvem Timeligheden ikke inddyssede ved Eensformigheden; Den hvem det Midlertidige ikke fortryllede ved Indbildningen: ham tilfredsstiller Verden ikke, den hjælper ham kun, ved piinligen at holde ham vaagen og ventende, til at søge, til at søge det Evige, Guds Rige, som er inden i et Menneske. En saadan usynlig, indre Herlighed kjender Blomsten ikke, hvad den har maa den strax forraade; hurtigt bryder Knoppen Tausheden, forraader Herligheden, som ogsaa snart er forbi.

Søger først Guds Rige. Dette er Ordenen, men er tillige Omvendthedens Orden, thi Det, der først tilbyder sig for Mennesket, er jo netop alt det Synlige og Forkrænkelige, der frister og drager, ja vil fængsle ham saaledes, at han sidst eller maaskee aldrig kom til at søge Guds Rige. Men den rette Begyndelse begynder med, først at søge Guds Rige, den begynder netop derfor med at lade en Verden gaa under. O, vanskelige Begyndelse! Hvorledes dette jordiske Liv begynder for et Menneske, vide vi ikke at angive bestemt; uformærket er det begyndt, og Mennesket unddragen Begyndelsens Vanskelighed. Men Livet for det Evige begynder med først at søge Guds Rige. Der er ikke Tid til at samle Rigdom iforveien, ikke Tid til at overveie dette Spørgsmaal, der er ikke Tid til at lægge en Penning op iforveien, thi Begyndelsen er: først at søge Guds Rige. Dersom et Menneske har Noget, hvorom han veed, at det skal gjøres først hver Morgen, saa veed han ogsaa, at der ikke kan være Tanke om noget Andet, som kunde gjøres iforveien; han veed, at selv om han gjorde det Foreskrevne paa en anden Tid af Dagen, var det galt, thi dette skulde gjøres først. Og dog var det jo muligt, at en saadan jordisk Gjerning ogsaa lod sig gjøre paa en anden Tid af Dagen, men i Forhold til det at søge Guds Rige gjælder det, at det maa gjøres først, det er ubetinget den eneste Maade, paa hvilken det lader sig gjøre. Den som vil mene at gjøre det paa nogen anden Tid af Dagen, ved nogen anden Time, han er end ikke kommen til Begyndelsen, hvilken jo er at søge det først. Den, som ikke søger det først, søger det slet ikke, ligegyldigt, aldeles ligegyldigt, enten han gaaer og søger om en Penning eller om Millioner.

»Guds Rige og hans Retfærdighed.« Ved det Sidste beskrives det Første, thi Guds Rige er »Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand«. Her er derfor ikke Tale om at drage ud paa Opdagelse for at finde Guds Rige, thi Guds Rige er Retfærdighed. Om Du havde alle Ønskers Higen i at skildre, om Du kunde sætte Verdens ellers travle Hovedstad som i Bero, fordi Alle lyttede til Dine Taler: derved er Du ikke kommen Guds Rige, ikke et eneste Skridt, nærmere, thi Guds Rige er Retfærdighed. Du kan leve saa skjult i den store Folkemængde, at end ikke Øvrigheden veed Dit Navn og Dit Tilhold; Du kan være den Eneste, Eneherskeren over alle Riger og Lande: derfor er Du ikke kommen Guds Rige, ikke et eneste Skridt, nærmere, thi Guds Rige er Retfærdighed. Men hvad er vel Retfærdighed? Det er at søge Guds Rige først. Retfærdighed er hverken de overordentlige Evner, thi det er netop for dem Retfærdigheden skal kræve Dig til Regnskab, naar den fordrer Retfærdighed af Dig; ei heller er den jordisk Ubemærkethed, thi intet Menneske er saa ringe, at han ikke kan gjøre Uret, og som ingen Mønt er saa lille, at den jo bærer Keiserens Billede, saaledes er intet Menneske saa ringe, at han jo bærer Guds Billede; ei heller er den Magt og Vælde, thi intet Menneske staaer saa høit, at han er høiere end Retfærdigheden, at han skulde behøve at nedlægge Kronen, for at faae Leilighed til at øve Retfærdighed. Retfærdighed er at søge Guds Rige først. Dersom Du gjør Ret og Skjel mod Mennesker, men glemmer Gud: øver Du da Retfærdighed? Saaledes at øve Retfærdighed, er dette ikke, som naar Tyven gjør Ret og Skjel med de Penge, han har stjaalet? At glemme Gud, er dette ikke som at stjæle hele Din Tilværelse! Men dersom Du først, førend alt Andet Du gjør, søger Guds Rige: da skal Du ikke øve Uretfærdighed mod noget Menneske, og da skal Du heller ikke glemme Gud; thi hvorledes skulde man kunne glemme Det, som bestandigt er det Første, man søger.

Begyndelsen er at søge Guds Rige først, og Retfærdigheden er at søge Guds Rige først: see, derfor var det vi sagde, at der er ikke Tale om at drage paa Opdagelse, for at finde Guds Rige, tvertimod, Du bliver paa Stedet, hvor Du er og som er Dig anviist, enhver Søgen bort fra dette Sted er allerede en Uretfærdighed. Og dersom det var saaledes, at Du først skulde søge andetsteds hen, inden Du begyndte at søge Guds Rige: da var det jo ikke sandt, at Du først skulde søge Guds Rige. Medens da Synlighedens Verden gaaer under og synker i Forkrænkelighed, saa bliver Du dog paa Stedet, og Begyndelsen er først at søge Guds Rige. Fra et Jordskjælv flygter Mennesket hen til sikkrere Steder, for en Skovbrand flyer Mennesket til ubevoxede Egne, fra Oversvømmelsen søger han til høiere Punkter; men dersom det er saaledes, at Synlighedens Verden heel sank i Forkrænkelighed, da har Mennesket jo i den intet andet Sted, hvor han kan flye hen, og netop derfor bliver han paa Stedet og søger først Guds Rige. Gaaer hele Synlighedens Verden ikke under, da vil Guds Rige være ham som et andet Sted paa Jorden, da vil han drage paa Opdagelse for at finde Guds Rige, og han vil, enten i sin frugtesløse og selvmodsigende Søgen mærke, at han ikke finder det, eller han vil være bedragen, hvis han mener at have fundet det.

Men naar et Menneske først søger Guds Rige - »saa skulle alle disse Ting vorde ham tillagde«; de skulle vorde ham tillagde, thi der er kun Eet, som skal søges: Guds Rige; hverken Rigdommens Tusinder eller Armodens Penning skal søges, dette skal vorde Eder tillagt.

»Alle disse Ting«, eller som der staaer hos en anden Evangelist: det Øvrige. O, hvilken Salighed maa dog ikke Guds Rige være! Thi dersom Du tager Alt, hvad Fuglen og Lilien har, alt hvad Herligt Naturen har, og tænker alt Dette sammen, da er det indbefattet i det Ord: det Øvrige, alle disse Ting. Saa høit maa altsaa Guds Rige være at anslaae, at man i Forhold til det kan tale saaledes om Hiint, saaledes, saa lidet agtende, saa overseende, saa ophøiet. Naar en Mand har samlet en meget stor Formue, men han endnu maaskee har nogle Fordringer ude, som han kunde gjøre gjældende, da siger han: nei, det Øvrige kan det være det Samme med. Naar en Mand, kaldet til en høi Stilling i et fremmed Land, reiser bort, og tager Alt hvad der er ham kjær og vigtigt med, men der endnu er Adskilligt tilbage, da siger han: »nei, alle disse Ting vil jeg ikke tage med.« Ak, det Hele, Fuglen har, er dette Øvrige; Liliens hele Herlighed ere alle disse Ting: o, hvilken Salighed maa dog ikke Guds Rige være!

Men saa fik jo den Bekymrede i Veemodet hos Lilien og Fuglen Andet at tænke paa, end Bekymringen, han

kom til at betænke, hvilken Salighed der er forjættet det at være Menneske. Lad saa Lilien visne, og dens Deilighed blive ukjendelig, lad Bladet falde til Jorden og Fuglen flyve bort, lad det mørknes over Markerne: Guds Rige vexler ikke med Aarets Skiften! Lad saa det Øvrige behøves længe eller kort, komme rigeligen eller knapt; lad alle disse Ting have deres Øieblik, naar de undværes eller besiddes, deres Øieblik som Gjenstand for Omtalen, indtil de i Døden evigt ere glemte: Guds Rige er dog Det, som skal søges først, men som ogsaa skal vare gjennem alle Evigheder til det Sidste; og »dersom det, som skal afskaffes, var i Herlighed, da skal det, som bliver, meget mere være i Herlighed«; og dersom det var tungt at leve i Trang, saa er det jo kun en desto lettere Skilsmisse at døe fra Trang! -